

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

ASABEN

znamená **ÚSMĚV**

Zábrdovická
farní pout'

Advent

Tentokrát směr
Vysočina

DŮVĚRA

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Otec Lubor, Václav Müller,
Jakub Oujezdský, Pavla
Oujezdská, Jirka Sluka,
Monika Šedá, Anička Krejčí
Mirek Zeman, Dagmar
Kuchařová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

Milí farníci

Moc děkujeme všem, kteří přispěli do tohoto čísla našeho farního časopisu. Chceme povzbudit Vás všechny, kteří zažíváte něco povzbuzujícího, ať už se svými dětmi nebo někým jiným, abyste se nebáli o tyto krásné zážitky podělit. Většinou to ostatní moc povzbudí. Určitě nás kontaktujte!

Vaši redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

Co nám život chystá**Neděle 28.11.2010**

1. Neděle adventní svěcení adventních věnců

Neděle 5.12.2010

Mikulášská nadílka proběhne po mši sv. v kostele

Čtvrtek 9.12. až neděle 12.12.2010

Duchovní obnova farnosti

Neděle 12.12.2010

Besídka pro farnost

Sobota 18.12.2010

Úklid kostela a stavění vánočních stromků

Pátek 24.12.2010

Štědrý den mše svatá v 15:00

ve 24:00 mše svatá s duchovní hudbou

účinkují: Sóla-sbor-orchester-varhany

Jaroslav OČENÁŠEK (1901-1968) - Česká vánoční mše op.16

Ignác HÄNDEL (1889-1954) - Na nebi hvězda zářívá

Jan Jakub RYBA (1765-1815) - Z růže vzkvetla lilie

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950) - Vánoční zpěvy op.21

Sobota 25.12.2010

Hod Boží vánoční pořad bohoslužeb jako v neděli

v 9:45 mše svatá s duchovní hudbou

Účinkují: Sóla-sbor-orchester-varhany

František KOLAŘÍK (1867-1927) - Pastýřská mše F-dur

Robert FÜHRER (1807-1861) - Pastorela

Josef Jiří WERNER (1695-1766) - Pastorela ke cti narození Páně

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950) - Vánoční zpěvy op.21

Úterý 28.12.2010

Vánoční koncert

Účinkují: Sólisté-sbor-varhany

Eduard MARHULA (1877-1925) - Česká vánoční mše koledová op.13

Ignác HÄNDEL (1889-1954) - Sláva

Josef BLATNÝ (1891-1980) - Koleda, Sólové pastorely - Jan J. Ryba,

Robert Führrer, Jan N. Boháč, Zdeněk Hatina

Sobota až neděle 1.1.-2. 1. 2010 nebo 8.1.-9.1. 2010

Tříkrálová sbírka

Neděle 9.1.2010

v 15:00 Besídka u jesliček - Tradiční dětská besídka u jesliček

obsah

- 1 Co nám život chystá
- 2 Duchovní slovo o. Lubora
Pozvánky
Utěrní spolčo holek
- 3 Adventní snažení dětí
Asaben znamená Úsměv
- 5 Královno bez poskvrny...
- 6 Zábřdovická farní pouť
- 8 Tentokrát směr Vysočina
Vyrývání křížků do sádry
- 9 Dobyť Turecké pevnosti...
Co zažíváte? - Důvěra
- 10 Děti o Pánu Bohu

Duchovní slovo o. Lubora

V úmyslu zabránit učedníkům, aby se ho tázali na chvíli jeho příchodu, řekl Kristus: „O tom dni a té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn. To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti.“ Proto to skryl, abychom bděli a aby každý z nás považoval za možné, že se to stane za jeho života. Kdyby totiž zjevil, v kterém čase přijde, nebyl by jeho příchod předmětem zájmu a očekávání národů a věků. Řekl sice, že přijde, ale neřekl, kdy hodlá přijít; a tak pro všechna pokolení a věky zůstává živá naděje na jeho příchod.

Ačkoli Pán stanovil znamení svého příchodu, jejich chvíli není možné nějakým způsobem jasně vyrozumět. Vždyť tato znamení přicházela a přecházela v mnohých obměnách, ba vyskytují se i dosud. Jeho poslední příchod je totiž podobný prvnímu.

Vždyť přece jako na něj čekali spravedliví a proroci v domnění, že se zjeví za jejich dnů, tak i dnes touží každý věřící, aby jej směl uvítat ve své době, protože nezjevil den svého příchodu. Je tomu tak především z toho důvodu, aby se někdo nedomníval, že ten, jehož moci i panství podléhají rytmy i časy, je sám podroben osudu a hodině. Jak by tomu, kdo popsal známky svého příchodu, mohlo být skryto to, co sám ustanovil? Proto vylíčil svá znamení takovým způsobem, aby všechna pokolení i věky měly už od počátku důvod považovat za možné, že se jeho příchod uskuteční v jejich době.

Bděte! Když totiž tělo spí, ovládá nás přirozenost a skutek se již neděje z naší vůle, nýbrž z pudového hnutí přirozenosti. Má-li duši v moci vážné ochromení, jako třeba skleslost nebo truchlivost, ovládá ji nepřítel a jejím prostřednictvím dělá to, co ona sama nechce. Přirozenosti vládne násilí, duši pak nepřítel.

Bdělost, kterou Pán přikázal, uložil oběma stránkám člověka: tělu, aby je střežila před ospalostí, duši, aby ji střežila před otupělostí a bázlivostí. Jak praví i Písmo: „Procitněte, spravedliví (1 Kor 15,34)“ a „procitám a pořád jsem u tebe (Žl 139,18)“ a opět: „neochabujte (Ef 3,13)“, „proto konajícе svěřenou službu, nenecháváme se ovládnout malomyslností (2 Kor 4,1)“.

o. Lubor

Úterní spolčo holek

Naše holčičí spolčo vzniklo teprve nedávno na začátku školního roku, a tak bychom se vám rády představily. Je nám 7-10 let (teda kromě Káti a Monči, které nás vedou) a scházíme se jednou za čtrnáct dní v 16:30 na faře ve školce.

Jak probíhá naše schůzka? Začínáme modlitbou, pak si přečteme pohádku (příběh), z kterého si odneseme nějaké heslo (třeba Usmívej se na druhé, Každý z nás je užitečný, Važ si svých kamarádů...), hrajeme hry, vyrábíme, smějeme se ☺ ke konci schůzky pomáháme s nacvičováním písniček na dětskou mši.

Ale protože je nás zatím jen malinko (Hanička, Klárka, Magdalenka a Markétka), budeme rády, když se k nám bude chtít někdo přidat...

M.Š

POZVÁNKY

Duchovní obnova farnosti

Duchovní obnovu letos povede P. Vladimír Záleský. Časově bude program obdobný jako minulé roky, podrobnosti ještě nebyly v době uzávěrky časopisu známy. **Začátek duchovní obnovy je ve čtvrtek 9. prosince na večerní mši svaté v 18:00**, zakončení v neděli 12. prosince na mši svaté v 9:45.

Dobry den, dobry den Dneska zlobit nebudem

Děti z Dětského domu Zábrdovice zvou srdečně všechny farníky i další příznivce na již tradiční **předvánoční besídku**, při které se s vámi podělí o to, co se nového naučily pod vedením zaměstnanců a dobrovolníků v klubu ASABEN, kroužku Doučování, Zpívání a tanečním souboru MERCI. Součástí besídky bude také prodejní výstavka dětských výrobků, které připravily děti v kroužku „Praktika“.

Besídka se uskuteční v neděli 12. prosince 2010 od 15:00 kde jinde než ve farním sále.

Připravme rovnou cestu! Adventní snažení dětí 2010

Panna Maria se svatým Josefem a nenarozeným Ježíškem to na své cestě do Betléma neměli vůbec pohodlné a jednoduché. Vždyť si to představte tolik kilometrů nehostinnou krajinou, cesty plné kamení a taky velkých děr, do kterých může spadnout oslík i se svým vzácným nákladem... Nelehká a dlouhá cesta plná kamení, výmolů, děr a bodláčí... cesta adventem do Betléma...

Naše srdce někdy taky vypadá jako ta cesta pouští špatnosti a hříchy jsou jako kameny a bodláčí a nejednou taky kus cesty chybí a místo ní se šklebí černá propast tam, kde jsme neudělali to dobré, co jsme měli kde jsme mohli pomoci a vyluvili jsme se, kde jsme se mohli pomodlit a zapomněli jsme, kde jsme mohli někoho potěšit a nechtělo se nám...

Děti, pojďme letos o adventu pomoci připravit Pánu Ježíši rovnou cestu do Betléma a hlavně do našeho srdce. Zasypeme společně tu černou propast. V našem srdci připravíme rovnou cestu dobrými skutky a modlitbou a na nástěnce v kostele „zasypeme“ černou propast barevnými kamínky papírovými kolečky, které každou adventní neděli dostanete při katechezi a příští neděli kolečko přinesete bude na něm napsáno nebo nakresleno, o co jste se v týdnu snažili.

A protože na cestu je také potřeba dobře vidět, přineste si každou adventní neděli na mši sv. v 9:45 a na dětskou mši sv. v úterý v 18:00 také svoje adventní lampičky. Kdybyste je někdy náhodou zapomněli doma, máme v kostele i lampičky „půjčovací“. Přijďte přede mší zavčas do zákristie uděláme s lampičkami zase společný průvod. Lampičky budou znamením, že přibývá světla i v našem srdci.

P.O.

ASABEN znamená ÚSMĚV aneb i cesta může být cíl Může i cesta být cíl?

Asaben“ znamená v romštině „úsměv“. A „ASABEN“ znamená klub pro romské děti ve věku od čtyř do šesti let, kterému se důvěrně říká „farní školka“ a je stále plný úsměvů, i když ani o občasných slzičkách tu není nouze. Zkrátka jako všude, kde jsou děti.

Klub ASABEN vznikl „na faře“ už v roce 2002 a z nespělých začátků vyrostl až do nynější podoby sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi, kterou poskytuje Dětský dům Zábřovice nízkoprahové zařízení pro děti a mládež, jehož zřizovatelem je PETROV občanské sdružení pro práci s dětmi a mládeží brněnské diecéze a jemuž skoro všichni říkají zkrátka „fara“.

Základním posláním našeho klubu je nabídnout dětem žijícím v sociokulturně znevýhodňujících podmínkách podnětné prostředí, kde by se mohly rozvíjet po stránce řeči, základních návyků sebeobsluhy a kázně a dalších dovedností, potřebných pro úspěšný začátek školní docházky (kreslení, vystřihování atd.). V rámci klubu jsme také v každodenním kontaktu s rodiči, stále je informujeme o tom, jak se dětem daří a co už umí, a snažíme se v nich podnítit zájem o následné školní vzdělávání jejich ratolestí. Děti, které k nám do klubu přicházejí, jsou v lecčems stejné jako všichni jejich vrstevníci jsou radostné a bezprostřední, hluché i němé, vděčné za soustředěnou pozornost dospělého, umí se radovat z maličkostí, a když se pro něco nadchnou, člověk by je „utáhl na cukrové niti“.

Děti, které k nám do klubu přicházejí, jsou ale v lecčems i „jiné“ než většina jejich vrstevníků z majoritní společnosti. Bývají velmi opožděné v řeči, mají malou slovní zásobu a velké vady výslovnosti (nikdo na ně doma nemluví správně česky, ale ani správně romsky), neumějí si hrát s hračkami, jako jsou kostky, stavebnice, puzzle, a prohlížet si obrázkové knížky (žádné doma nemají a nikdo jim to neukázal), až na výjimky nikdy nedržely v ruce tužku, štětec a nůžky.

Některé ani v pěti letech nezvládají sebeobsluhu. Mají malou vytrvalost a neudrží pozornost tak jako děti jejich věku. Ale jsou také velmi skromné a svým způsobem i „vděčné“, raději spolupracují než soutěží, dokážou se o všechno rozdělit, rozpoznají vaši náladu a snaží se člověka potěšit,

▶▶▶ když je smutný, mnoho vyčtou z gest a řeči těla, takže se hodně naučí pouhým odezíráním. „Být Romem“ s sebou přináší velmi mnoho zvláštností a jinakosti, která není jen jakýmsi vnějším nátěrem, ale přímo součástí bytí, v kladném i záporném smyslu, zvláštností a jinakosti, o které už mnoho učených lidí popsalo učenými slovy mnoho papíru ...

Možná i kvůli této „jinakosti“ je klub ASABEN jiný než bývají běžné školky. Pro většinu dětí si chodíme ráno po osmé hodině do jejich domovů a zase je tam před dvanáctou vracíme rodiče by je vinou svého malého zájmu o vzdělávání nebo kvůli péči o mladší sourozence sami nepřivedli, nebo by docházka dětí byla velmi nepravidelná (když ono se ráno tak

dobře spí...) Po zkušenostech se tato učitelská „turistika“ jeví jako zatím jediné možné řešení. Sedmi až devítičlenné skupinky dětí se věnují vždy dvě učitelky, aby byl velký prostor pro individuální práci. Scházíme se od pondělka do čtvrtka, letos ve dvou třídách – jedné v podzemí farní budovy, druhé v podkroví přístavku. Třídy jsou zatím po sedmi dětech – letos se nám sešli skoro sami „začátečníci“ až se trochu naučí „klubová pravidla“, můžeme přibrat další kamarády. Teď v listopadu si zatím ještě u některých dětí nejsme jisti, jestli neposlouchají proto, že nechtějí, nerozumí nebo špatně slyší ... Heslem každého dne je proto trpělivost, trpělivost, TRPĚLIVOST...

A trpělivost, jak známo, růže přináší. U nás v klubu ASABEN jsou růžičkami první česká slůvka a první kostrbaté české věty. (O legraci není nouze – kdo by ve slově „kojot“ hledal kohouta a ve slově „šupa“ husu? To, že ptáci na sobě mají „listí“ také není pro každého známý fakt a věta „Dal jsem obrázek paní učitelkovi!“ je věru češtinářský skvost...) Růžičkou může být i přestřižený proužek papíru. Nebo šišatý „hlavonožec“ u někoho, kdo by podle všech teorií o vývoji dětské kresby měl zvládat postavu v kabátě s knoflíky, pokud by se mu ovšem dostaly do ruky pastelky dřív než v pěti letech. Ale ze zkušenosti víme, že „růžiček“ bude v průběhu školního roku přibývat, hlavně u dětí, které v klubu vydrží od podzimu do léta. Těch, které opravdu vydrží, nebývá mnoho – za minulý školní rok se nám ve dvou sedmi až osmičlenných skupinkách vystřídalo 25 dětí... Ty nejhodnější a nejšikovnější, o jejichž bezpečnost se nemusíme bát na veřejnosti, během školního roku potěší návštěva divadla Polárka a na jeho konci návštěva ZOO a také oblíbená „chata“ víkendový pobyt na faře v Radešinské Svatce.

A co tedy s dětmi v klubu ASABEN celé dopoledne děláme? Hlavně se snažíme být stále „s“ nimi, stále „pro“ ně, ne je jen hlídat. Snažíme se je stále něčím smysluplným zaměstnávat, neustále s nimi komunikujeme, aby si procvičovaly českou slovní zásobu. Hodně péče věnujeme také grafomotorice, učíme děti stříhat, lepit, navlékat korálky, pracovat s plastelínou. Některé děti vyžadují během dne téměř nepřetržitý dohled a pomoc. Učíme je převlékat se, mýt si ruce, zdravit, prosit a děkovat, stavět kostky, listovat knihou, držet tužku atd. atd. Stále spolu něco tvoříme a vyrábíme, teď zrovna vypadá naše „školka“ skoro jako podzimní zahrada. Hodně času nám zabere společné tancování a zpívání – děti mají mimořádný smysl pro rytmus a slova české básničky či písničky se jim snadněji učí ve spojení s pohybem. To už vědí ti čtenáři farního časopisu, kteří navštívili některou z vánočních besídek ve farním sále, na nichž se představily také děti z klubu ASABEN. Tu letošní si nenechte ujít.

Často se nás, kteří se věnujeme romským dětem, lidé ptají na výsledky naší práce. Dají se nějak zvážit nebo změřit? Je pravda, že občas zaslechneme pochvalné slůvko z úst některé učitelky nultého nebo prvního ročníku ZŠ, která se setká s „našimi“ dětmi. Ale při širším pohledu se zdá, že život romských dětí a jejich rodin se pohybuje v jakémsi bludném kruhu...

▶▶▶ Já sama se věnuji těmto dětem od roku 2003. Za tu dobu prošla máma rukama, a musím říct, že i mým „srdcem“, víc než stovka dětí a to nepočítám jejich sourozence, rodiče a příbuzné. S některými dětmi se dál potkávám v různých kroužcích naší nízkoprahové klubovny, některé se přihlásí do programu doučování a vydrží několik měsíců nebo rok... Někdo se odstěhuje, někoho umístí do dětského domova... A většina? Většinu potkávám na ulicích a zkušenost je stále stejná moje i mých spolupracovníků, kteří s romskými dětmi ze sociálně nejslabší vrstvy pracují třeba i desítky let z pomyslného bludného kruhu se nikomu z dětí příliš vystoupit nepodařilo. Naopak s přibývajícím věkem často přibývá dalšího „bloudění“ krádeže, toluen, pervitin, alkohol, prostituce. A tak se také někdy ptám sama sebe k čemu směřuje tahle má práce, která viděno pragmaticky vypadá tak zbytečně a beznadějně, bez šance na viditelný, měřitelný úspěch?

A čím dál víc jak se tak přede mnou objevují nové a nové tváře dětí, dětí národa, který je stále „on the road“, který přichází zdánlivě odkud a směřuje kdoví kam čím dál víc se mi do mysli vtírá odpověď, která snad jediná mi v tom všem dává smysl cílem je ta cesta!!! Prožít s člověkem kousíček jeho života, vést ho za ruku (a u těch maličkých téměř doslova), přemýšlet nad důvody jeho jednání, být mu nablízku, myslet na něho s láskou, radovat se z jeho úspěchů. Nebát se nabídnout vztah, angažovat se i s rizikem bolesti, i s rizikem zklamání.

V klubu ASABEN jsem začala před lety pracovat vyzbrojena po pedagogické stránce jen zkušeností trojnásobné matky a příležitostné „hlídací tety“ a teoretickými znalostmi načerpanými z knih o výchově dětí v rodině. Postupem času, po absolvování nejrůznějších kurzů, se mé teoretické znalosti poněkud rozšířily, ale instinktivně jsem asi stále více „mámou“ než vychovatelkou. A to je možná také důvod, proč přes všechna zklamání mě tahle práce stále naplňuje radostí tak jako svoje vlastní děti, i tyto v klubu ASABEN provázím jen kus jejich životní cesty. A tak chci, aby ten kousek naší společné cesty stál za to, aby bylo na co vzpomínat. Asi je to málo, ale co když možná i cesta může být cíl.....?

P.O.

KRÁLOVNO BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU POČATÁ,

„sám Boží dech se tajil, počínaje
svou liliovou píseň vítěznou,
napájen prvotními vánky ráje -
a znovu blažen ryzí ozvěnou,

hlas tvůrčí nelomeně zrcadlící,
jasnou jak ptačí chóry po dešti,
silnou jako zvon způsobitou říci,
co tuší jenom pěvci nebeští,

tou hvězdou jako růže prohloubenou,
o lidskou bolest, boj o vítězství,
tou přetíženou, ale nezlomenou
lodyhou světla, jež se krve skví,

v chudobě, v strasti, v hoři nacházeno
a v lásce, v lásce především, jež zní,
jak dovede jen v tobě znít, ó Ženo!
A Boží dech se občerstvuje z ní.

Oroduj za nás!

I v nás dech Boží, třebas temnem
vázne,
jsme jeho zástup, jsme tvá rodina.
Dny starých vin jak skořepiny prázdné
házíme za sebe, den začíná.

Václav Renč:
LORETÁNSKÉ SVĚTLO

Co nám život přinesl

Zábrdovická farní pout' 2010

V Mladé Boleslavi, 18.10.2010

Je Sobota 9.října ráno. Naproti kostelu stojí dav lidíček připravených vyrazit na poutní zájezd. Letos se jede do Slavkovic a na Zelenou horu u Žďáru nad Sázavou. Všichni se těší, protože pout' kamkoliv, s Boží pomocí a v doprovodu našeho pana faráře, se vždy vydaří. Koneckonců kdo poutě nerad, nepřihlásil se a není tady. Jmenovitá kontrola po nalodění (nebo snad „nabusem“, když se jede autobusem?) ukázala, že sedadel je přesně tolik, co lidí a můžeme proto bez odhazování nadbytečných sedadel či cestujících vyjet.

Dobu cesty na první plánované místo vyplňujeme krátkou „startovní“ modlitbou a později Korunkou k Božímu milosrdenství. Jak jinak, když jedeme do kostela zasvěceného právě tomuto tajemství. Průjezd Dolní Rožínkou mnohým napoví, kde jsme a že se blížíme k cíli, jiným připomene blízké místo těžby uranu, a mně, nedotčenému místopisem českým a moravským, vyvolá myšlenky vděčnosti za to, že jsou kolem mě lidé, kteří ví, kde se nacházíme a kudy dál, a že se proto nemusím o nic starat. Stačí nechat se doručit jako balík a radovat se z toho, že i když nevím kterou cestou, dostal jsem se na správné místo.

Jsme ve Slavkovicích. Vítá nás moderní kostel a usměvavý mladý místní pan farář Jozef Gruba. Nejprve venku nasloucháme výkladu o duchovní symbolice tvarů stavby. Například každá polovina dovnitř skloněné střechy znázorňuje jeden ze dvou paprsků světla (milosti) vycházejících z Kristova srdce. To je představováno stylizovanou velkou monstrancí na střeše nad svatostánkem. Tvar dvou rozbíhajících se barevných paprsků mnozí z nás znají z obrazu Božího milosrdenství a tak vzhled střechy začínáme chápat. Za deště ze střechy stéká voda středem před hlavní vchod do velké mělké kamenné mísy. Celek symbolizuje nebeskou milost přijatou shůry a shromážděnou na pateně, odkud ji můžeme přijímat.

Osobně jsem kostelem nadšený, protože i když neprší, krůpěje vody stejně kapou ze středového výběžku střechy a trefují se do mísy přesně tak, jak to má podle duchovního projektu být. Boží milost nevysychá, stačí jen nastavit dlaně... Představuji si, jaký to musí být hukot a vodopád, když opravdu silně prší a místo kapek hrne středem proud z celé střešní plochy. Kdyby lilo, asi bych nedokázal odtrhnout svůj pohled. Ne nabírat, ale rovnou si do vodopádu milosti stoupnout! To by nejlépe vyjadřovalo moje pocity.

Výklad pokračuje uvnitř kostela. Dozvídáme se o sestře Faustyně Kowalské, o jejím soukromém zjevení, o vzniku obrazu, modlitby a svátku Božího milosrdenství, o historii kostela ve Slavkovicích, o jeho architektovi Ludvíku Kolkovi, symbolice uměleckých děl v kostele a mnoho dalšího. Pak se s námi místní kněz loučí a na horském kole se vydává za svými ovečkami do sousedních obcí.

Mši slouží náš otec Jiří, na pomezích čárách i v poli presbytáře mu přisluhují tři malé ministrantky. Z dočasného nedostatku kluků se stává zajímavý experiment s dobrým koncem. Děvčata svoji službu zvládla a pan farář je na závěr chválí. Inu, snad jednou na věčnosti se děvčatům rozšíří možnosti jak radostně sloužit ve shromáždění. Po bohoslužbě se vydáváme na obhlídku okolí. Pan doktor Ondra pilně fotí, jeho snímky z pouti si můžete prohlédnout na farním webu ve fotogalerii.

Ve stráni nad kostelem procházíme kolem všech zastavení moderně ztvárněné křížové cesty. Je jich neobvykle patnáct. Zde ve Slavkovicích po Ježíšově pohřbu následuje navíc i jeho vzkříšení. „Naštěstí nejen tady, ale také ve skutečnosti,“ říkám si a mám radost. Loučíme se s milým místem. Nasedat a nazdar! Totiž na Žďár!

▶▶▶ Příjezd do druhého cíle cesty je poznamenán nejistotou. Kostel a poutní místo na Zelené hoře patří státu a i věřící poutník musí zaplatit vstupné. Budou nám stačit vybrané peníze? Vlastně budou stačit památkářům, kteří zde stát zastupují? Uvidíme. Nejprve ale jdeme navštívit zámecký kostel. Je to po Velehradu druhá nejdelší chrámová loď v brněnské diecézi. A i když je tak velká, má od svatého otce titul Basilica Minor, malá bazilika. Nezkušený poutníci (jako např. já) si to vysvětlí tak, že ty opravdu velké baziliky jsou jinde, hlavně v Itálii. A těm zkušeným, co se vyznají v církevních hodnostech, to není třeba vysvětlovat. Ti vědí, že i „malá bazilika“ je pro chrám velké vyznamenání.

Po vstupu do prvního zámeckého nádvoří se před kostelem setkáváme s panem farářem Vladimírem Záleským. Jeho výklad během prohlídky je krásný, zevrubný a zahrnuje souvislosti historické, umělecké, duchovní i lidské.

Naslouchám, ujasňuji a opravuji si své dosavadní velmi nepřesné a naivní představy. Je toho na mě moc, pamatuji si jen úryvky, jako malý školáček. Zdejší Zelená hora je vlastně Černý les a souvisí s původní Zelenou horou, která je někde úplně jinde. Les tu není černý ani zelený, ale vůbec žádný, protože Zelená hora je nedávno úplně vykáčená. Pro sebe si ještě dodávám, že Rukopis zelenohorský byl sice nalezen na Zelené hoře, ale ne tady a stejně to byl podvrh.

Panna Maria zde není ve studni, ale na studni, její vyobrazení i se studnou najdeme v kostele na několika místech, je také součástí znaku města Žďáru. Za zdi kostela je studniční kaple a v ní skutečná velká a hluboká studna a nad ní pochopitelně Panna Maria. Řád cisterciáků už navždy budu mít spojený s vodou, mohli by se jmenovat i cisterňáci.

Ohromilo mne, že světově proslulý architekt Santini ve Žďáru máčel trámy před použitím deset let ve vápenném mléce. Proto jeho kůr, který není vzadu, ale vpředu a není jeden, ale jsou dva a stojí na vyklenutých obloucích, které ale nejsou klenbou, tak tyhle dva kůry kvůli těm mléčným trámům, co ještě ke všemu vůbec nejsou vidět, dosud nespady. Na kůrech jsou vzácné varhany od firmy, která měla dodat nástroj i ke sv. Štěpánu ve Vídni, ale tam o ně nestáli, a když by pak stáli, už bylo pozdě. Z varhan koukají dolů ohromné hlavy barokních andlíků. Takové obří andělíčky jsem ještě neviděl. I na hlavním oltáři jsou dva andělé. Vlastně čtyři. Jenže dva z nich jsou jedna a ta samá manželka sochaře, který si ji vytesal z bolesti. A z mramoru. Ve zdi na jedné straně lodi je okénko se skutečnými lidskými lebkami a kostmi. Na druhé straně jsou zase vzácné mozaiky. Ty nejsou vzácné proto, že jsou staré (jsou vlastně úplně nové), ale protože jsou štípané. Představují nějakou svatou rodinu, ale není to rodina z Nazareta. Kromě sv. Zdislavy z Lemberka si jména dalších lidí na mozaice nepamatují, moje schopnosti pamatovat si jména a vztahy jsou vyčerpány obtížnými pokusy zapamatovat si jména svých dětí, synovců a neteří.

Zkrátka bylo to úžasné. Protože se nám bazilika moc líbila, rozhodli jsme se jít i kousek vedle, na Zelenou horu. Kostel tam totiž stavěl stejný architekt Santini, který byl současně i Jan, Blažej a Aichel. Jak to všecko zvládl, nevím. Kostel je zasvěcený svatému Janu Nepomuckému a byl mu postaven ještě dříve, než byl Jan uznán svatým. Poměrně malý kostelík ve stylu barokní gotiky je velkou památkou UNESCO. Byl vystavěn v letech 1719 - 1722 za opata Vejmluvy. Půdorys o pěti vrcholech, klenba i výzdoba jsou inspirovány tvarem hvězdy, kolem kostela jsou ambity pochopitelně také v podobě hvězdy, tentokrát deseticípé. Celek působí zajímavě a promyšleně až na hřbitov, který vyplňuje prostor mezi kostelem a ambity. Vznikl prý dodatečně a je plánováno přemístit ho jinam, aby nerušil původní ráz místa. Dovnitř na prohlídku se dostáváme bez potíží, peníze na vstupné stačí.

V kostele na středu klenby i jinde se vyskytuje symbol červeného jazyka. Je to připomínka zázračného dochování kousku tkáně v lebce umučeného Jana Nepomuckého. Jak nám vysvětlila průvodkyně, ve skutečnosti nejde o jazyk, ale mozkovou tkáň. „Hmm, tím je pro nevěřící vědce věc vyřízena,“ říkám si pro sebe. Církev se mýlí, jev je vysvětlen, zázrak se nekoná.

Celé místo působí poněkud zchátrale, ale jak se dozvídám později, mělo velmi pohnutou historii a současný stav patří k těm lepším, které kostel zažil. Podepsaly se na něm postupně požár v r. 1784, nepochopitelná nepřízeň dalšího místního opata Steinbacha, zrušení kláštera Josefem II., střídavé chátrání a částečné opravy.

Jsme naplněni dojmy. Přemýšlíme o historii našeho národa, časnosti a věčnosti, o věrnosti svatých i marnosti světské slávy. Kocháme se nádherným výhledem ze Zelené hory na sluncem ozářený areál kláštera položeného mezi dvěma rybníky a odnášíme si pocity a pohledy zachycené naší pamětí. Já navíc také na podrážce kousek psího hovínka. To první chci uchovat, toho druhého se mi ještě před zpáteční cestou daří po delším úsilí zbavit.

Posezení v kavárně, procházka v okolí zámku a nástup do autobusu jsou poslední body našeho programu. Díky Bohu, byla to dnes moc pěkná pouť.

Tentokrát směr Vysočina...

Tato věta mi proběhla hlavou v sobotu 9. října 2010 po rozjetí plně obsazeného autobusu se zábrdovickými farníky na již tradiční farní pouť, když před tím otec Jiří, pečlivě zkontroloval, jestli někdo z přihlášených nechybí. Bylo osm ráno. V dobré náladě jsme opouštěli Brno a někteří z nás ihned vytáhli snídani, aby dohnali, co doma nestihli.

„Řekni, že milosrdenství je největší Boží vlastností. Všechna díla mých rukou jsou korunována milosrdenstvím“ (Deníček, 301)
Tato slova řekl Ježíš tehdy ještě Heleně Kowalské (sv. Faustyně), když se jí zjevil ve vidění a přikázal jí, aby namalovala jeho obraz, kde mu ze srdce vychází červený a světlý paprsek. Na obraz mělo být napsáno: „Ježíši, důvěřuji Ti“

Asi není náhodou, že právě na Vysočině, ve Slavkovicích, byl postaven poutní kostel, který jako jediný v naší zemi je zasvěcený Božímu milosrdenství a svaté Faustyně. Téma odpuštění a milosrdenství se v této části naší republiky po roce 1989 skloňovalo v souvislosti s restitucemi hospodářství, polí a lesů hodně často... Na tomto místě a v tomto kostele byla naše první zastávka. Po prohlídce kostela, který architektonicky i vybavením navrhl Ludvík Kolek, následovala „historická“ mše svatá. Proč historická? Tuším, že poprvé při farní mši svaté ministrovala děvčata. Zuzanka, Janička a Magdička. Po několikaminutové instruktáži pana faráře, jak, co a kdy mají holky udělat, mohla mše začít. Holky byly výborné, vše zvládly na jedničku a moc jim to slušelo! I otec Jiří vypadal spokojeně. Nasyceni na duchu jsme pokračovali do Žďáru nad Sázavou. Tato část pouti by se mohla nazvat: „Po stopách Jana Blažeje Santiniho-Aichela“. Konventní kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše byl od svého založení základní součástí areálu cisterciáckého kláštera, který vznikl po roce 1250. V průběhu let se na přestavbě a výzdobě podílelo mnoho mecenášů a umělců, z moderních např. akademický malíř Jaroslav Šerých nádherným mozaikovým cyklem zakladatelských rodů. V době po r. 1705 nastává architektonické a umělecké vzepětí kláštera. Přípomínkou vrcholného období svébytného Žďárského baroka je Santiniho oltář Nanebevzetí Panny Marie, avšak dokonalým příkladem jeho invence je vestavba hudebních tribun. V roce 2009 udělil Svatý stolec kostelu titul Basilica minor. Takto, a mnohem podrobněji, nás seznámil s historií kostela pater Vladimír Záleský. Jeho znalosti a sympatický projev všechny zaujal a můžeme se jen těšit na duchovní obnovu, kterou u nás, v Zábrdovicích, povede.

Poslední zastávka byla na Zelené hoře, kde je unikání barokně-gotický kostel sv. Jana Nepomuckého. A opět dílo Santiniho. Kostel je plný symbolů. Sama stavba je na půdorysu pěticípé hvězdy. Tento symbol „pěti“ se opakovaně objevuje i v dalších prvcích. Pět písmen má i latinské slovo TACUI- mlčel jsem - a je vyjádřením toho, že světec zaplatil svým životem za to, že neprozradil zpovědní tajemství královny Žofie.

Sladkou tečkou naší pouti byla návštěva cukrárny či kavárny ve městě. Přálo nám krásné počasí, atmosféra byla příjemná a milá. Cestou zpět jsme modlitbou poděkovali za pěkný den. Letošní pouť se opět vydařila a já osobně se už těším na tu další...

D.K

Vyrývání křížků do sádry

Měla být normální schůzka jako každé úterý. Těším se na ni vždycky už od rána.

Sešly jsme se, pomodlily se a naše „velitelky“ nám řekly, co budeme dělat. Nejdřív se mi nechtělo... Ale ať děláme na spolču jakoukoli práci, tak je to zábava. Povídáme si o všech možných věcech, o škole, nebo o zážitcích z prázdnin. A myslím, že vyrývání křížků do sádry nemůže být nuda, když kolem sebe máte tolik zajímavých, zábavných a hodných holek.

Tak jsme ryly, ryly a ryly, až měla každá svůj vlastní originální „základ“ křížku. Jen jsem se obávala, že jich bude opravdu málo... Taky bylo. Myslím, že jsme jich klidně mohly udělat víc.

Přes týden naše „velitelka“ Monča křížky odlila z cínu, a přinesla nám naše výtvořky. Na misijní neděli jsme je prodávaly a výtěžek jsme věnovaly na misie. Udělalo mi radost, jak se lidem naše křížky líbily. Naše spolčo děvčat je zkrátka pro každou dobrou věc. ☺

A.K.

Dobyť Turecké pevnosti aneb Jak jsme si zopakovali základy horolezectví

Začalo to všechno naprosto nevinně. Přišel jeden nenápadný e-mail od Jana S. (to jsem ještě vůbec netušil, že má Honza zálibu v jištěném lezení), zda bychom si nezkusili vylézt některé cvičné skály v blízkosti Vídně. Protože jsme se domluvili velice rychle, naše první skupina odjížděla koncem září v sobotu ráno dvěma auty směrem na Vídeňské Alpy s vidinou dobrodružství a s vyhlídkou přijatelné předpovědi počasí pro naše aktivity.

Jištění je jistota! Pro vysvětlenou: nepouštěli jsme se do žádného dramatického horolezectví, ale lezení na zajištěných cestách, na kterých je na skále trvale upevněno ocelové lano, ke kterému je možno se osobní výbavou připoutat. Vypadá to skoro jako nám známý hromosvod. Dnes už také vím, že tyto jištěné cesty jsou již u Vídně, dříve jsem si myslel, že je nutné jezdit až do Dolomitů. Často se také používá pro uvedený typ jištěných cest název Via ferrata nebo Klettersteig.

Cesta ke skalám probíhala hladce. Nová dálnice před Vídní a přes ni nám dobu jízdy krásně zkrátila a na místě jsme byli velice brzo.

Vše, pro co jsme se už nestačili při odjezdu vrátit nebo na co jsme zapomněli, což jsme zjistili až na místě, nám stejně Honza půjčil. Počasí se od rána stále zlepšovalo a nakonec nás většinu dne provázelo sluníčko. Výstupy a lezení byly proto příjemné, výhledy okouzlující. Cimbuří Turecké pevnosti jsme dosáhli již dopoledne, pak jsme zkusili zdolat ještě lezecké skály v přírodním parku Hohe Wand. Tato oblast je atraktivní nejen pro horolezce a paraglaidisty, ale i pro turisty na terasách skal. Zde jsme si vyzkoušeli i náročnější prvky lezení, převisy, vše během blízkých přeletů asi deseti paraglaidistů.

Parta byla skvělá, výkony úžasné, nálada výborná a vše jsme ve zdraví přežili. Myslím si, že se nám výlet vydařil, což se pro nás může stát výzvou, abychom si podobný výstup někdy zopakovali.

MZ

Co zažíváte? - Důvěra

Dědeček přišel domů s tím, že je bez práce. Nebylo se co divit, zapletl se do organizování stávky za lepší pracovní podmínky a myslel si, že ho sociálně dělnická strana podpoří. Nestalo se tak a on se ocitl na ulici. A doma čtyři nedospělé děti. Babička denně chodila do kostela k dominikánům, aby si vyprosila pomoc v těžké situaci rodiny. Ačkoliv to její muž nerad viděl, často i doma klekla před barvotiskové obrazy Božského Srdce Páně nebo Sedmibolestné Panny Marie a prosila o pomoc.

Bylo to někdy koncem února, muž nebyl doma, a tak Štěpánka klekla před Božské Srdce a prosila Pána o pomoc. Sotva skončila Otčenáš, zazdalo se jí, že slyší hlas: „Jdi k Matce!“. Pochopila, že se má se svou prosbou obrátit k Srdci Panny Marie, jejíž obraz visel vedle. Vstala a šla si kleknout před obraz Matky Boží. Začala rodinnou modlitbou, zděděnou po své matce: „Nejsvětější Panno Maria...“ a pokračovala desátkem růžence. Při modlitbě se dívala na mateřské srdce Sedmibolestné Panny. Pak jí zrak sklouzl na její ústa. Ta jakoby se pohnula a babička ve své myšli vnímala slova: „Dříve než se zazelená, bude ti pomozeno.“

Zbývající desátky růžence se babička modlila velice roztržitě, stále se jí do myšlení tlačila ta věta, které se nemohla zbavit. Když se později muži svěřila s tím, co zažila, skoro se jí vysmál. Po několika dnech někdo u bytu zazvonil. Babička otevřela a ve dveřích stál muž a ptal se po paní Štěpánce. „To jsem já, co si přejete?“ Vyšlo najevo, že muž je zástupcem firmy, která se zabývá domácím šitím a prodejem prádla, a že mu byla paní Štěpánka doporučena jako zručná švadlena, kterou by mohl zaměstnat. Babička byla ohromena, vždyť ani neměla šicí stroj jak by mohla takovou práci přijmout? „Singrovku vám i s materiálem dodáme. Jde jen o to, zdali naši nabídku ▶▶▶

►►► přijmete,“ řekl. Za těchto okolností babička nabídku přijala a sotva se za mužem zavřely dveře, běžela k obrazu Matky Boží poděkovat za tak rychlou pomoc. A když po několika dnech dva muži skutečně šicí stroj a materiál na šití donesli, i dědeček s posměšnými poznámkami přestal. (Později i on uvěřil, rozešel se se socialisty a dokonce vstoupil u sv. Michala do Mariánské družiny.) Rodině bylo pomoheno.

Uběhly měsíce, několik desítek roků. Babička zestárla, přitížilo se jí, přítomní její poslední hodinky tvrdí, že poslední slova, která babička Štěpánka vyslovila, byla: „Vracím se domů.“ Zůstalo po ní jen několik obrázků do kancionálu na líci obraz Ukřižovaného, na rubu snímek usměvavé staré paní s širokým černým kloboukem na hlavě a bílou šálkou na krku ten zvětšený a zarámovaný visel v obývacím pokoji. Singrovku zdělila dcera a později vnučka. Který ze strýců si při stěhování z Bratislavské ulice vzal k sobě oba „zázračné obrazy“, se mi nepodařilo zjistit.

Uplynulo dalších několik desítek let, čas překročil do XXI.století a dalším stěhováním se neznámá Singrovka ocitla pod oknem dalšího bytu. Mechanika dosud fungovala, jen šicí jehly už nebyly k sehnání. Ale dát tento „zázračný šicí stroj“ do starého železa...na to není odvaha.

Loni z jara se rozhodla další generace babičky Štěpánky, že v neděli po mši svaté se nebude vařit. Snacha odmítla jít na oběd do obyčejné hospody, kde se kouří, a navrhla raději zajít do některé pizzerie, kterých je na Lesné několik. Náhodně byla jedna z nich vybrána. Sotva však vstoupila skupinka hostů do lokálu, vnučka babičky Štěpánky zůstala v údivu stát. Na jedné ze stěn visela zarámovaná fotografie staré usměvavé paní v černém klobouku a bílé šálce babička Štěpánka. Přítomná servírka nevěděla o obrázku nic víc, než že jej tam pověsil pan šéf. Přejde prý po poledni. Co bylo k jídlu, už vnučka neví. Stále se dívala na ten babiččin úsměv a přemýšlela, jak se obrázek do pizzerie dostal, vždyť se tam snad ani nehodí... „Vy tvrdíte, že je to vaše babička?“ povídá majitel pizzerie. „Já ji neznal.. Ten úsměv staré paní se mi líbil. Koupil jsem ten obrázek ve starožitnictví.“ Když společnost zaplatila útratu a odcházela a debatovala o té náhodě, sundal pan šéf obrázek ze zdi a dal ho odcházejícím. Ani peníze za něj nechtěl. Vnučka si v té chvíli vzpomněla na poslední slova babičky Štěpánky: „Vracím se domů“...

Vám

DĚTI O PÁNU BOHU

Z domácnosti naší farnosti

Čtyřletý syn, který není velký jedlík, se zeptal své mamky, jestli bude muset v nebi jíst.

Mamka na to: „Pokud nebudeš chtít jíst, tak nebudeš muset.“

Po delší chvíli přemýšlení se syn vrátil a prohlásil: „Chudák Pán Bůh, ten musí mít hlad.“

Z knihy „Děti píší Bohu“

Milý Bože,

Máš rád sport taky tak jako já? Myslím, že určitě máš. Proto jsi přece stvořil fotbalový hřiště a hokejový kluziště a taky míče a puky.

Mám tě rád, pořád, vážně.

Marek (9 let)

Milý Bože,

Mám řadu svých oblíbenců. Tebe mám na prvním místě v náboženství, Anetu Langerovou v muzice a Rosického ve fotbale a Jágra v hokeji. Takže seš v dobrý společnosti.

Vojta (11 let)

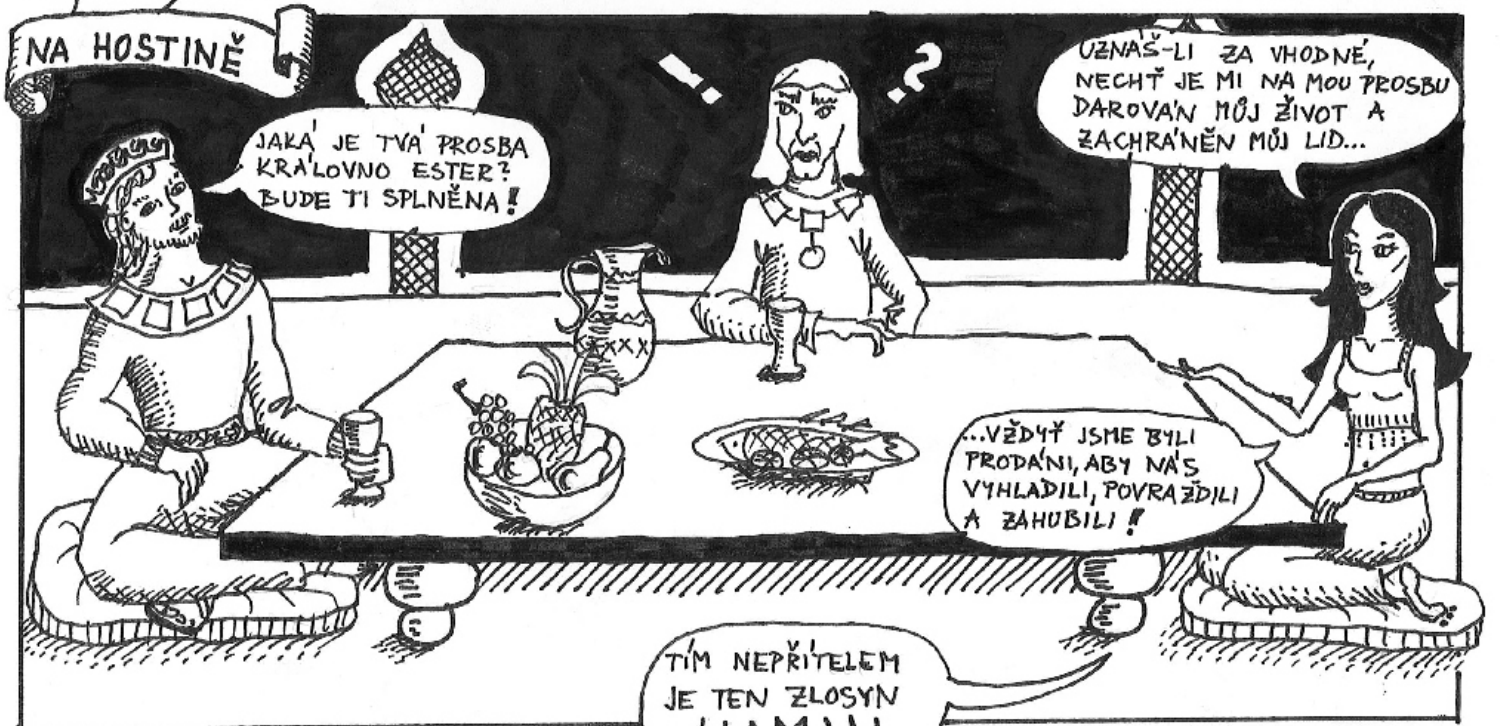
Milý Příteli,

Vím, že se o mě pane Bože staráš. Proto se cítím skvěle, i když se sama zas až tak moc skvěle necítím.

Tvoje pořád milující

Terezka (9 let)

PŘED KRÁLOVNOU ESTER BYL NELEHKÝ ÚKOL. MĚLA BEZ POZVÁNÍ PŘEDSTOUPIT PŘED KRALE ACHAŠVEROŠE A ZA TO ČEKALA KAŽDEHO SMRT. MUSELA TO ALE UDELAT, ABY ZACHRÁNILA SVŮJ LID.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ